

Sygn. akt V CSK 655/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. O.

przeciwko A. M. i D. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego A. M.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powoda 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący A. M. oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., sygn. akt II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący przedstawił dwa zagadnienia prawne odnoszące się do odpowiedzialności członków zarządu spółki z o. o., uregulowanej w art. 299 k.s.h., wnosił też o uznanie potrzeby wykładni tego przepisu, bowiem wywołuje rozbieżności w orzecznictwie. Problem dotyczy kwestii, czy odpowiedzialność ta istnieje tylko w razie stwierdzenia zobowiązań spółki wyrokiem sądu albo decyzją administracyjną, a więc czy podstawą zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki są zobowiązania bezsporne, czy także zobowiązania sporne. Ponadto, czy dla stwierdzenia subsydiarnej odpowiedzialności członków zarządu miarodajne jest zobowiązanie istniejące w czasie pełnienia funkcji, czy też zobowiązanie w tym czasie wymagalne. Wbrew twierdzeniom powołanym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, zagadnienia te były wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W skardze zresztą powołane zostały dotyczące tej kwestii orzeczenia. Samo stwierdzenie, że brakuje nowszych orzeczeń w tym przedmiocie nie zastępuje wyводу prawnego, mającego wykazać, że stanowisko Sądu Najwyższego uległo dezaktualizacji i istnieje potrzeba ponownego rozważenia wskazanych zagadnień. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przytoczone zostały orzeczenia Sądu Najwyższego z 2006, 2010 i 2011 roku, nie można zatem twierdzić, że orzecznictwo w tym zakresie nie jest aktualne. Wskazywane rozbieżności wynikają ze zróżnicowanych stanów faktycznych, ponadto - jak trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną - stanowią rezultat niezawisłości sądów. Przyjęcie sprawy do rozpoznania miałoby w istocie znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, a nie dla realizacji publicznoprawnej funkcji instytucji skargi kasacyjnej.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania uwzględniana z urzędu.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[aw]